

ตอนที่ ๑๒

บทเรียนชีวิต

เด็กๆ ยังไม่คุ้นกับป่า เขาแต่บ่นคิดถึงพ่อกับแม่ เคนทำได้แค่พูดปลอบใจ แม้จะรู้สึกรำคาญบ้าง ต่อไปเขาก็คงจะชินไปเอง เด็กพวกนี้ เป็นเด็กพลัดหลง ถูกรังแก และถูกทอดทิ้ง ช่วยตัวเองไม่ได้ ถ้าเคนไม่ช่วยพวกเขาไว้ คงไม่รอดชีวิตแน่ เขารู้สึกหนักใจและสงสาร จะส่งคืนพวกเขาไปให้ถึงมือพ่อแม่ได้อย่างไร หรือว่าเขาจะต้องเลี้ยงดูเด็กพวกนี้ จนกว่าจะโตกระนั้นหรือ ซึ่งแน่ละ เขาไม่พร้อมที่จะเลี้ยงดูเด็ก เลี้ยงผ้า อาหาร ภัยต่างๆ ที่อยู่รอบตัว ภาระทั้งนั้น

พวกเด็กๆ หลับไปแล้ว แต่เคน กลับรู้สึก ว่าอุ่นและเป็นกังวล เขามองไปที่หิ้งบนหัวนอน นานแล้วที่เขาไม่เคยดื่ม มันเป็นเหล้าชั้นดี ที่เขาเก็บไว้นานหลายปี เขากะว่าจะเก็บมันไว้เป็นอนุสรณ์ และจะไม่ยอมดื่มมัน เขาทำเช่นนั้นมาได้หลายปีแล้ว แต่เวลานี้ คึนนี้ เขามองมันอย่างหื่นกระหาย ระคนกับความว่าอุ่นในจิตใจ เขาจึงตัดสินใจหยิบมันขึ้นมา รีบเปิดฝาออก แล้วดื่มทันที ราวกับว่ากลัวตัวเองจะเปลี่ยนใจ

ภาพในอดีตยุคที่ขึ้นมาเต็มหัว เขาหลบมาอยู่ที่นี่ ด้วยเหตุผลบางอย่าง ที่ไม่สามารถบอกใครได้ มันเต็มไปด้วยความหวาดกลัว ความน้อยเนื้อต่ำใจ ความแค้นเคือง ที่เขาเก็บมันไว้ในใจตลอดมา เขายังคงนั่งดื่มอยู่ตามลำพังคนเดียว ปล่อยให้ความคิดล่องลอย เขาหวังว่า เมื่อมาอยู่ที่นี่ เวลาและความลึกลับ อาจเยียวยาให้ฝันร้าย ไม่ต้องมาก่อนทวนเขาอีก แต่แล้ว เขาก็ต้องมาพบกับเรื่องไร้สาระกวนใจ ให้เขาเป็นกังวลเพิ่มขึ้นไปอีก หรือว่ามันเป็นกรรมใหม่ ที่เจ้ากรรมนายเวร เพิ่งจะมาคิดบัญชีกับเขากระนั้นหรือ เขาคิดมั่วซ้ำอีกจนหมดขวด

ในห้องทดลองทางวิทยาศาสตร์ อุปกรณ์ชิ้นส่วนโลหะ แฉงวงจรไฟฟ้า ขดลวด เกิดไฟฟ้าลัดวงจร ที่อุปกรณ์แขนกลชิ้นหนึ่ง สายไฟขาด กระเด็นออกมา แต่กระแสไฟยังไม่ได้ถูกตัด โลหะชิ้นหนึ่งหล่นมาทับพอดี ก่อให้เกิดประกายไฟ ลูกกลมไหม้แผ่นพลาสติกและผ้า ที่วางอยู่ใกล้ๆ กันลูกกลมไป นักโทษชายคนหนึ่ง ที่ถูกจับมัดนั่งบนเก้าอี้สารภาพผิด เขาผ่านการถูกซ้อมมาอย่างหนัก

เขารู้สึกตัว เมื่อไฟได้ลุกลามมาใกล้ตัวเขา เครื่องร้อยรัดพันธนาการ ทำให้เขาไม่สามารถลุกหนีไปไหนได้ เขาตะโกนขอความช่วยเหลือ ขณะไฟกำลังลุกลามมาถึงตัวเขา เข้าไปทุกขณะ

เจ้าหน้าที่ชายคนหนึ่ง ร่างสูงใหญ่ ยังอยู่ในชุดทำงานเล็บ ได้ยินเสียงตะโกนลั่นของเขา รีบไปที่ประตูห้องทดลอง รบภ.ที่เจ้าหน้าที่ห้อง วิชาชีววิทยา เขาใช้กำปั้นชกไปสามสี่ครั้ง รบภ.สลบไป เขาก็รีบคว้ากุญแจที่เอวของ รบภ. ไขกุญแจเพื่อเปิดประตู แต่มันก็ยังเข้าอยู่ดี เพราะต้องเสียเวลาเลือกกุญแจกุญแจ ขณะเสียงร้องขอความช่วยเหลือข้างใน ยิ่งดังก็ออกไปทั่วบริเวณ ไฟกำลังลุกไหม้ชายนักโทษ แสงจากโคมไฟฟ้า ส่องกระทบใบหน้าของเขา เขาคือ นาเคนทร์ นั่นเอง และกว่าที่เขาจะเข้าไปถึง ชายนักโทษก็ถูกไฟไหม้ลามไปทั้งตัว

“ไม่ ...” เขาตะโกน สุดเสียงด้วยความเสียใจ ผสมกับความโกรธแค้น

เคน สะดุ้งตกใจตื่น เหงื่อท่วมใบหน้า แม้มันจะเป็นแค่ความฝัน แต่ก็ทำให้เขารู้สึกเสียใจ เขาโทษตัวเองมาตลอด ที่ไม่สามารถช่วยเหลือน้องชายของเขาได้ ปล่อยให้เขาตายอย่างน่าอนาถ ความฝันกลับมารบกวนเขา เพราะฤทธิ์

เหล่าหรือแรงกดดันอย่างอื่นกันแน่ เขาไม่แน่ใจ
เมहनนี่มันช่างยาวนาน เขาลุกจากที่นอน
ออกไปล้างหน้า แล้วกลับเข้านอน หลับไปด้วย
ความอ่อนเพลียอีกครั้ง

สังข์ รู้สึกตัวแต่เช้า ปลุก เอื้อย โสณน้อย ให้
ตื่นขึ้นมาพร้อมกัน และพากันจัดเก็บข้าวของใน
บ้าน และแบ่งหน้าที่กันโดยไม่ได้นัดหมาย ราวกับ
ว่า นี่คือนงานที่พวกเขาเคยทำมาแล้ว ซึ่งก่อนหน้านี้
เอื้อยยังได้รับแรงกดดันจากพี่สาวและแม่เลี้ยง
บังคับให้ทำงานบ้านสารพัด แต่วันนี้ ไม่ใช่งาน
หนักอะไรเลย โสณน้อย ก็เช่นกัน เอนำสิ่งของ
เครื่องใช้ ออกมาปิดกวด เลือผ้าของเคน ก็
เตรียมจะเอาออกไปซักให้ สังข์กำลังก่อไฟหุงข้าว
อย่างน้อยก็เพื่อพวกเขาเอง จะได้ไม่เป็นภาระของ
เคน

เคน กำลังนอนหลับสบาย กลิ่นเหม็นไหม้ของ
ควันไฟ ลอยเข้าไปข้างใน เคนสะดุ้งตกใจตื่น คิด
ว่าไฟไหม้ รีบลุกจากที่นอนออกมาดูเหตุการณ์ข้าง
นอก

“พวกเขาทำอะไรกันนะ?” เคนถาม หันไป
มองรอบๆ

ควันจากเตาไฟ กำลังลอยคละคลุ้งไปทั่ว
เพราะถังไม้คุ่นกับการก่อไฟในเตาแบบนี้

เคน เห็นพวกเด็ก กำลังวุ่นกับการทำงานกัน
อยู่ ก็อดเข้าใจไม่ได้ คิดว่าทำไฟไหม้บ้านเสียอีก
มาคิดอีกที ก็ดีเหมือนกัน อย่างน้อยตัวเองก็จะได้
กลับไปนอนต่อ เพราะยังไม่หายเพลียจากฤทธิ์
เหล้าเมื่อคืน

พวกเด็กๆ เริ่มคุ่นเคยกับภารกิจประจำวัน
เคนคิดว่า พวกเขาต้องมีสังคม และควรรู้จักกับ
คนป่า และรู้จักป่าให้มากกว่านี้ เคน ปล่อยให้พวก
เขา เดินไปยังบ้านหลังอื่นได้ แต่ต้องอยู่ในสายตา
ของเขา

หลายวันต่อมา เคน ว่างใจให้อิสระพวก
เด็กๆ มากขึ้น อนุญาตให้เด็กทั้งสาม เล่นและ
ออกนอกเขตได้บ้าง แต่ห้ามไปตามลำพัง

เค็ย กับ โส่น้อย ช่วยเคนทำงาน อยู่ข้าง
นอก บนลานหิน สังข์ แอบเข้ามาข้างใน เดินไป
จนสุดมุมห้องโถง พิจารณาวัตถุสิ่งหนึ่ง ที่ถูกคลุม
ไว้ด้วยผ้าหนาผืนใหญ่ เขาค่อยๆ แหวกผ้าออก
เผยให้เห็นวัตถุที่ซ่อนอยู่ข้างใน มันเป็นเครื่องจักร
รูปวงแหวนที่ทรงกลม คล้ายขนมโค้นัท หรือล้อ

รถบรรทุก แต่ใหญ่กว่ามาก สูงขนาดตัวคนเดิน
ลอดผ่านได้สบายๆ รอบวงแหวน อัดแน่นไปด้วย
แท่งโลหะสีเงิน ขนาดต่างๆ กัน บางช่วงมี
สายไฟฟ้าหลายขนาดหลายแบบ พันอยู่รอบๆ
แกนโลหะ ที่อยู่ภายในส่วนโค้งของตัววงแหวน
บางช่วงก็เป็นแผงวงจรไฟฟ้า มีหลอดแท่งกลมๆ
คล้ายไฟฉาย ติดอยู่สามจุด ในระยะห่างเท่าๆ กัน
ทั้งสามหลอด สังกั เข็มมือไปดูบกล่าส่วนต่างๆ
เท่าที่เข็มถึง

“นี่มันอะไรกันเนี่ย?” สังกั คิดในใจ

“ระวัง!”

เสียงมาจากข้างหลัง สังกั ตกใจหันไปมอง
เคน นั้นเอง

“อย่างยุ่งกับเครื่องนั้น มันอาจจะกินเธอเข้าไป
ได้ล่ะ”

“แต่มันไม่มีเขี้ยวนี่”

“ฮ่า ๆ ๆ” เคน หัวเราะ “มันก็แค่ของเล่น ที่
ฉันเก็บได้ เมื่อจะมีประโยชน์เธอมาคิดแปลงทำ
อะไรได้บ้าง บ้านป่าผีสิงนี้ มันต้องมีของดีติดตัว
ไว้”

“ของเล่นเหรอก ไหญ่จัง”

คนที่นี่ ไม่ใช่ชาวป่าเลยที่เดียวนัก พวกเขา มีภาษาพูดของตัวเอง ปากบ้านด้วยดินและหินผสมแบบง่าย ๆ เช่นเดียวกับบ้านของเคน อยู่กันเป็นกลุ่ม กลุ่มละ ๓ - ๔ ครอบครัว เลี้ยงหมู เลี้ยงไก่ หาของป่า ชาวป่าคนหนึ่ง พาลูกของเขาพร้อมตะกร้าสะพายหลัง ให้ลูกชายถือเสียม ส่วนตัวเขาถือมีด สะพายลูกดอกไว้ข้างหลัง ทุกคนมีสร้อยคอ ทำด้วยสัญลักษณ์อย่างหนึ่ง พวกเขา ยืนรอที่หน้าบ้านของเคน เพื่อมาชวนเด็ก ๆ ไปหาของป่า สังข์ เค็ดย และ โสนน้อย พร้อมด้วยอาวุธ ที่เคนจัดหาไว้ให้ เดินเข้าไปร่วมขบวนด้วย

เคน บอกกับพวกเด็ก ๆ ว่า วันนี้จะมีคนป่าในหมู่บ้านนี้ ชื่อ จาอูและลูกชายกับเพื่อน จะมาชวนไปหาของป่า เขาพูดภาษาเดียวกับพวกเด็ก ๆ ได้ เพราะเคนสอนให้ สังข์สังเกต คนที่ยืนอยู่หลังสุด ตัวสูงกว่าทุกคน น่าจะใช้เขาละ

“เล” เขาพูด พร้อมกับชี้ไปที่ลูกชาย “อู” เขาชี้ไปที่ คนตัวเล็กกว่าเขา สังข์ เค็ดย โสนน้อย ก็แนะนำชื่อเรียก เขารู้สึกพอใจ และบอกให้เด็ก ๆ เรียกเขาว่า จาอู เขาพูดว่า

“เคนผีบ้า อยู่คนเดียวได้ ไม่กลัวผี”

“ทำไม?” สังข์ ถาม

“เคนผีบ้า มีเวทย์มนต์ ผีไม่กลัว”

“จาดู กลัวผีไหม?” เค็ย ถามบ้าง

“ไม่กลัว เคนสอน”

สังข์ เป็นเด็กฉลาด กล้าหาญ และช่างสังเกต เข้ากับคนได้ง่าย เค็ยก็เป็นเด็กกล้าหาญเช่นกัน โสนน้อย ตัวบางร่างเล็ก อ่อนหวานในทุกอิริยาบถ มักซ่อนยิ้มแบบเศร้าๆ พวกเขาป่าเริ่มคุ้นเคยกับ เด็กทั้งสามได้เร็วกว่าที่เคนคาดคิด พวกเขาแบ่ง เลือผ้าให้เด็กๆ สวมใส่ ซึ่งทำจากหนังสัตว์บ้าง ถักทอเองบ้าง ตัวไหนมีขนาดใหญ่ไป ก็จัดการตัด แต่งให้ใหม่ พวกลูกๆ ของพวกเขา ก็เริ่มคุ้นเคย กับ เด็กทั้งสาม คน เช่นกัน

ตอนบ่าย ขบวนนักท่องเที่ยว กลับกันมาพร้อม ด้วยหน่อไม้ ผักป่าเต็มหลัง หมูป่าหนึ่งตัว สังข์ เค็ย โสนน้อย เพิ่งหัดเป็นนักล่า จึงไม่ได้อะไรติด ตัวมา นอกจากสัตว์ตัวเล็กๆ จาดูแบ่งอาหาร บางส่วนให้พวกเด็กๆ แล้วเดินมาส่งถึงหน้าบ้าน เห็นว่าใกล้ถึงบ้านแล้ว สังข์ เดินช้าๆ สังเกตดูป่า สองข้างทางจนเพลิน

เคน กำลังนั่งเหลาดูกัญญาให้พวกเด็ก ๆ จาก ลูกชาย เอื้อย และ โสณน้อยเดินตามหลังมาติด ๆ แล้วก็จาก แต่ไม่เห็นสังข์ เขารออยู่ครู่หนึ่ง รู้สึก ผิดสังเกต

“เคน” เอื้อย ตะโกนพร้อมกับ โผล่หน้า ออกมาจากแนวป่า คล้าย ๆ กับจะล้อเล่นตาม ประสาเด็ก ๆ ตามด้วย โสณน้อย แต่เคนไม่รู้รู้สึก สุนัขตัว จาก กับ ชู ตามมาส่งเด็ก เคนเตรียมจะ ถามว่า สังข์หายไปไหน แต่แล้ว สังข์ก็โผล่ออกมา จากแนวป่า เขารอจนสังข์มาถึง

“ฉันบอกหลายหนแล้วใช่ไหมว่า อย่าเดินคนเดียว ไม่ว่าจะไปที่ไหน ต้องเกาะกลุ่มกันไว้ เข้าใจไหม?” เคน สังข์สอน ด้วยความเป็นห่วง

หลังจาก จาก กับ ชู ไปแล้ว สังข์ เอื้อย และ โสณน้อย เดินเข้ามาหา เคน พร้อมกับซ่อนสิ่งที่อยู่ในมือ โดยที่เคนไม่ได้สนใจอะไร คงเหลาไม้ทำ ลูกดอกกัญญาต่อไป

“พวกเราสามคน ไปล่าได้นี่มาได้” เอื้อย ชูไก่ป่าในมือ

“ใช้อะไรยิงล่ะ?”

สังข์ ถอดกระเป่าของใส่ลูกดอก ชนิดเดียวกับ
ที่ เคนกำลังเหลาอยู่ พร้อมด้วยคันธนู ออกมาให้
เคนดู เคนชำเลื่องมอง ได้แต่ยิ้มๆ

“ฝีมือใคร?” เคน ถามย้า มองหน้าเด็กทั้ง
สาม “สามคนเนี่ยนะ?”

เด็กทั้งสามพยักหน้า

“นี่ลูกมันต่างหาก” เคนพูดแล้วหัวเราะ พร้อม
กับโบกมือให้พวกเด็กๆ “ไปๆ รับผิดชอบซะ เสร็จ
แล้วก็อาบน้ำด้วย ประเดี๋ยวจะได้กินข้าวพร้อม
กัน”

อ่านตอนต่อไป ตอนที่ ๑๓ เวทกล มนต์สู้ปีศาจ
กลับไปที เว็บบทชน คนคิดดี

<http://www.igoodmedia.net/index.html?#hwh>